

[Pürschel.]

finde berettigede. Men her ligger et Problem, og jeg vil gerne ganske kort gøre nogle Bemærkninger om det. Det er i og for sig et kolossalt Emne, men jeg gør det, fordi jeg gerne vil vise den Udvikling, der har fundet Sted i Europas Opfattelse af disse Spørgsmaal.

Jeg fik særlig Lejlighed til at beskæftige mig med Spørgsmaalet, fordi jeg blev valgt til Repræsentant for den interparlamentariske Union ved den Konference for international Strafferet, der fandt Sted her i Byen i August-September 1935 — dens officielle Navn er et noget andet, men det skal jeg springe over. Der forelaa en Redegørelse for hele Spørgsmaalets Udvikling, og af den vil jeg gerne fremdrage nogle Momenter, fordi de forekommer mig interessante og ogsaa af en vis Værdi for det Spørgsmaal, vi her taler om, nemlig hele Statens Vurdering af, hvorledes man skal stille sig til Personer, der er kommet ind i den, fordi de ikke har kunnet klare sig i deres Hjemland af politiske Grunde.

Naar man har været utilbøjelig til at udlevere saadanne Folk, som har gjort sig skyldige i politiske Forbrydelser — og det gælder om en ikke ringe Del af de Folk, der er her, at hvis de kom tilbage til Tyskland, vilde de formentlig blive anklaget for politiske Forbrydelser; det gælder i hvert Fald for en Mængde af Russerne, at hvis de kom tilbage til Rusland, vilde de være fuldkommen sikre paa at blive anklaget for en politisk Forbrydelse — naar man ikke vil udlevere disse Folk, saa ligger der bag dette Frygten for, at man udleverer dem, ikke til Dommere, men til politiske Modstandere, der er opfyldt af Had og Hævn og derfor ikke vil give dem en Straf, men udsætte dem for en Hævn. Dette fører til, at man holder sin Haand over Forbrydere, og det har atter ført til det interessante Forslag, fremsat af den nys afgaaede franske Minister Pierre Laval i Genève, at man for at undgaa Udlevering af disse Folk skulde skabe en international Domstol til Bedømmelse af deres Forhold, idet man mente, at en Del af dem var af den Beskaffenhed, at de ikke burde undgaa Straf, selv om man mente ikke at kunne udlevere dem til Hjemlandet.

Det ældste, man har om dette, er i den franske Konstitution af 1793, som siger, at det franske Folk yder Asyl til de fremmede, der er forjaget fra deres Land for Frihedens Skyld, og at det vægrer sig ved at udlevere dem til Tyrannerne. Der har

man den første Gang Asylretten fastslaaet i en Lov. Det er interessant at se, at i den nye spanske Konstitution staar der noget omtrent tilsvarende i Artikel 30: at Staten kan ikke underskrive nogen Konvention, der har til Formaal Udlevering af politisk-socialt Forbrydere. Det er ganske interessant her at se Ordet „sociale“ knyttet til Ordet „politiske Forbrydere“, en ganske naturlig Følge af, at de politiske Kampe i høj Grad har antaget en social Karakter i mange Lande.

Men det er ogsaa interessant at se, at medens man i gamle Dage ubetinget var Tilhænger af dette, at politiske Forbrydere udleverer man ikke, saa fik man som Resultat af et Attentat paa Napoleon den Tredie den saakaldte belgiske Klausul, der undtog Attentater mod Statsøverhoveder, og det er siden udviklet, og den Udvikling, der er sket, er, at man i stedet højere Grad er gaaet til, at man vil ikke nægte Udlevering af politiske Forbrydere, naar de har gjort sig skyldige i særlig for dømmelige Handlinger. Det er formuleret paa mange forskellige Maader, men det er grovt sagt. Navnlige vil man ikke undtage fra Udlevering politiske Forbrydere, der har gjort sig skyldige i anarkistiske Forbrydelser og terroristiske Forbrydelser.

Det er en Udvikling, som er fælles for næsten alle Retssamfund. Der er naturligvis en stærk Modsetning i Opfattelserne. Et Land som Italien har i sin nye Straffelov og ogsaa i Forfatningen gjort sig til Talsmand for den Opfattelse, at man uden Undtagelse skal udlevere politiske Forbrydere, fordi disse Folk er de farligste Forbrydere. Det er morsomt at parallelisere dette med den russiske Straffelov, der stiller sig paa akkurat samme Standpunkt. Det er morsomt at se, hvorledes de tre store Lande: Tyskland, Italien og Rusland alle er naaet til at skubbe den politiske Forbrydelse frem og understrege den som den vigtigste, den farligste, den, mod hvilken Statens Retshaandhævelse i første Række skal vende sig.

Men medens Italien tager Konsekvensen og altsaa er villig til at udlevere imod ogsaa at kunne kræve Udlevering, har jeg det Indtryk, at man i Rusland stiller sig paa det Standpunkt, at man vel indenrigs betragter politiske Forbrydelser, som overordentlig farlige, medens man har en meget stor Sympati med de Folk, der understøttet af det kommunistiske Partis Organisation i Rusland, arbejder for Verdensrevolutionens Fremme i de andre Lande, og derfor ikke kunde drømme om at udlevere nogen